

VIDJE I POVJEROVA

Uskrs, B

Danas nam Marija Magdalena i ljubljeni učenik žele progovoriti o uskrsnoj vjeri. Slijedimo ih prema zapisu Ivana apostola.

Dode Marija Magdalena na grob i opazi da je kamen s groba dignut. Što li to znači? Marija ne zna što bi na to rekla. U Ivanovu izvješću ona jednostavno zaključuje da je netko ukrao Isusovo tijelo:

Otrči stoga i dođe k Šimunu Petru i drugom učeniku, kojega je Isus ljubio pa im reče: „Uzeše Gospodina iz groba i ne znamo gdje ga staviše.“ Eto, to je ljudsko razmišljanje. Grob Marijinog ljubljenog i oplakivanog Učitelja prazan je. Nesreća se navalila na nesreću. Tako je željela da ga svi prihvate kao spasitelja, baš kao što ga je ona prihvaćala. I kad su ga svi drugi napustili, ona je bila uz njega. I kad su se vojnici grubo otresali na nju, ostala je uz Bičevanog i Izranjenoga, ostala je uz Raspetoga. I ustrajala je sve do posljednjih trenutaka. Kao da je bila uvjerena da Bog ipak neće dopustiti. Pa ipak... Besana je bila ta noć s petka na subotu, gorka je bila cijela subota, žalosno je bilo to nedjeljno jutro... I onda, prazan grob! Previše je toga gorkoga doživjela, previše joj je razočaranja priredila ljudska mržnja da bi mogla povjerovati u obrat. U tome trenutku nije imala snage za taj korak vjere. Zato je otrčala do Šimuna s viješću da je Isusovo tijelo ukradeno. kao da je u zdvojnosti htjela reći: „Eto, ni mrtvome mu mira ne daju..!“

Oba su učenika potrčala na grob. Ivan je bio brži, ali je pričekao Petra da dođe. Petar ulazi u grob. I što vidi?

*Ugleda povoje gdje leže i ubrus koji bijaše na glavi Isusovoj, ali nije bio uz povoje, nego napolose smotan na jednome mjestu. Tada uđe i onaj drugi učenik, koji prvi stiže na grob, i vidje i povjerova. Sada su dvojica. Petar i Ivan. Petar je vidio nešto neobično: povoje uredno složene i ubrus brižljivo smotan na jednome mjestu. Da je netko ukrao tijelo Isusovo, ne bi ostavio uredno složene povoje. I Petar je zbunjen. Što bi to imalo značiti? Međutim, kad je ljubljeni učenik vidio to isto, u njemu su konačno pukao novi svijet. Naš tekst kaže kratko: *vidje i povjerova*. Iako u tome trenutku nisu još u potpunosti upoznali Pisma, ipak je Ivan povjerovao: doista, nije moguće da bi Bog dopustio „da pravednik njegov truleži ugleda“! Ono što je Ivan vidio, vidio je i Petar i Marija Magdalena. Mogli su to vidjeti i Isusovi protivnici. Ali oni nisu povjerovali. Pred istom činjenicom neki vjeruju, a nekima i dalje srce ostaje zatvoreno.*

Evo, tu počiva naša vjera. Ona je upravo to: vjera, a nikada sigurnost. I nas Duh potiče da vjerujemo. Tamo gdje nevjerničke oči ne mogu ugledati niti se srce otvoriti. A to je Uskrs: u svakodnevnom životu prepoznati i osjetiti Božje djelovanje. Tamo gdje bi nevjernik u praznome grobu vidio još jednu nesreću u tragičnom završetku Isusova života, tamo vjernik vidi i vjeruje.

I mi vjerujemo. Kad se razbolim, znam i vjerujem da je Bog na poseban način uz mene. Kad po svojoj slabosti i po svojoj nesreći sagriješim, upravo tada osjetim Božje praštanje. Kada malakšem na putu dobra, upravo tada osjetim kako me vodi njegova ruka. Kada mi sve lađe potonu, osjećam njegov glas koji me hrabri, kad mi se čini da u meni umire i biva sahranjena i posljednja nada, vidim i vjerujem da me Bog uskrišava. Zvonko Pažin